

Phần 6

Chương 16

“**A**nh!!!” Lúc nhìn rõ người đang đứng trước cửa phòng y tế, An Hòa kêu to một tiếng giòn giã, ngay sau đó không chút lưu tình đập một cái.

Không có nhạo báng cùng dung túng như trước, Lâm Tu cũng không giống như bình thường ‘bồi’ An Hòa ‘chào hỏi’ một phen, mà cứng rắn cản lại một chiều này, hù cho An Hòa phải vội vàng thu lại lực đạo.

“Anh làm gì thế hả?! Tính đến đây để hù chết em sao?” Giọng nói của An Hòa có chút gấp.

“Chuyện điều tạm là thế nào?” Không quanh co hỏi thẳng.

“Thế nào là thế nào... điều qua thì qua thôi, em không phục tùng mệnh lệnh còn có thể thế nào được chứ?” Nhìn sắc mặt Lâm Tu nghiêm túc không giống như trước, An Hòa liếc mắt. “Làm sao lại bày ra sắc mặt này? Người nào thiếu tiền của anh hả?”

“An An, em có biết đây là đâu không? Bảo em tới em liền tới sao? Bệnh viện các người không còn ai khác nữa hả?!” Lâm Tu nhíu mày, gò má tuấn dật căng lên.

“Anh... cái người này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!” An Hòa ‘dựng’ đôi mày thanh tú lên, không vui nói: “Quanh năm suốt tháng không cũng thấy mặt đâu, vừa gặp là bắt đầu huấn người, em không thêm gặp người như vậy! Cứ làm như em thích tới chỗ này lắm ấy, còn không phải là mệnh lệnh của lãnh đạo bệnh viện sao? Chưa nói tới việc đến hay không đến, anh ngược lại nói một chút xem, lúc đầu là ai ngày ngày lải nhải bên tai em nói cái gì mà ‘Quân nhân phải lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức’ hả?!”

“An An...” Lâm Tu cau mày, ngón tay thon dài chậm rãi đè ép mi tâm nói: “Đến lúc này rồi chớ so đo đúng sai với anh, em nói cho anh biết, tới đây là nguyện vọng của em hay là chủ ý của Hứa Úy?”

An Hòa nhìn Lâm Tu lần nữa, môi mỏng mím chặt nhất thời phát câu: “Anh đang nghĩ cái gì thế hả? Đừng có nghĩ bọn em thành cái loại người đánh đồng chuyện tình cảm cá nhân và công việc với nhau không?! Em chẳng qua chỉ là tới đại đội đặc chủng mà thôi, có cần phải muốn sống muốn chết như vậy không hả? Thế nào, em không thể đến chỗ này sao?!”

“Động cơ lâu dài của đại đội đặc chủng cũng giống vậy, nhiệm vụ đầu tiên của mỗi người là treo đầu ở thắt lưng quần! Nếu gặp phải tình huống khẩn cấp ai sẽ bảo vệ chu toàn cho em, ai biết được em còn có thể nhảy nhót hăng hái đáp trả giống bây giờ không! Em chỉ là con rùa, con ghé nhỏ không đọ được với

đám sói con kia đâu! Còn không phải anh lo lắng em sẽ bị thương sao!” Biết An Hòa tức giận, Lâm Tu thầm than một tiếng không cố gây sự nữa.

“Đừng có hét với sống mũi của em nữa! Ngài thủ tay trong mà ngài còn không rõ ràng à?! Quát nữa là nó lại ‘lùn’ đi một đoạn tiếp đấy! Vất vả lắm cha mẹ em mới sinh cho cái sống mũi cao như thế lại bị anh quát cho sụp xuống... Anh nói xem bọn họ dễ dàng lắm sao!” Thấy vẻ mặt Lâm Tu đã giãn ra, An Hòa hơi hơi hoàn hoãn lại, cô vuốt vuốt sống mũi vừa bị quát xong liền bắt đầu lải nhải với anh họ.

“Suốt cả ngày trừ lải nhải chính là gây sự.” Lâm Tu bắt đắc dĩ gõ nhẹ đầu An Hòa: “Nói thật, để em trà trộn vào đại đội đặc chủng này... không sớm thì muộn cũng gây ra chuyện.”

“Còn nói em...” An Hòa chu miệng lại chột cười trộm một tiếng nói: “Đội em trở về sẽ đi nói cho ba biết, nói anh mắng ông!”

“Anh mắng cậu lúc nào hả!” Lâm Tu dù tâm tình tốt đến mấy cũng không nhịn được mà dựng lông mao.

“Anh vừa mới nói em là con rùa, con ghé con...” An Hòa cười hắc hắc, mím môi chờ xem kịch vui.

“Trên đời này chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó đối phó nhất!” Lâm Tu oán hận thở dài nói: “Em nói xem anh có nên im lặng hỏi ông trời không?!”

“Ngài nên đi tắm một cái rồi ngủ đi!” An Hòa cười đến mặt mày cong cong: “Ông trời lúc này không rảnh mà quan tâm đến anh đâu!”

“Bàn về da mặt dày ngài đúng là bậc đàn anh... một chút thủ đoạn cũng không có.” Lâm Tu vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Phải rồi, không ở đây đấu khẩu với em nữa, lãng phí lời lãng phí tế bào não.”

“Hắc, ngài cũng thật biết nói đùa mà! Ai thèm để ý đến anh.” An Hòa không chịu buông tha nói: “Còn nữa, làm sao anh biết em ở đây? Lần này lại là ‘cái loa phóng thanh’ nào truyền ra ngoài?!”

“Sáng nay anh đi ngang qua tổng y viện quân khu, nghĩ muốn qua gặp em một chút, sau nghe thấy một y tá nói em bị điều tạm đến đây.”

Lâm Tu thầm quan sát vẻ mặt của An Hòa, trong lòng lại đang tưởng tượng ra cảnh nếu An Hòa biết được mấy y tá đó nói con bé đến đại đội đặc chủng ‘tìm chồng’ thì sẽ có vẻ mặt gì đây.

“Được thôi, không ngờ lão nhân gia ngài lại thừa dịp người ta không có ở đó mà chạy đi dụ dỗ mấy cô gái trẻ...” An Hòa giả bộ thờ dài nói: “Anh nói một chút xem đã nhiều năm như vậy rồi mà mắt nhìn của anh vẫn không ‘lớn’ lên được mấy vậy hả? Trong bệnh viện bọn em trừ mấy dạng hoa si kia ra chính là kiểu cách, nêu anh dám dẫn người như thế trở về, đừng trách em nháo chết cô ta...”

“Bà cô của tôi... Từ lúc ba tuổi cô cười lên đầu tôi tiểu ra một trận tôi nên nhận ra cô chính là Bá Vương...” Lâm Tu vuốt vuốt An Hòa nói tiếp: “Bây giờ không bận việc đi cùng anh đến sân huấn luyện một chuyến đi? Lúc này Phó tư lệnh Chu và Phó tư lệnh Chung cũng đang ở đó quan sát tình hình huấn luyện đây! Anh có thể tới đây là Phó tư lệnh Chu giao phó, lúc đầu còn lảm bảm nhớ em đây!”

“Được.” An Hòa sáng khoái đáp một tiếng, vén nhẹ một lọn tóc ra sau tai.

“Báo cáo!” Một giọng nữ trẻ tuổi lưu loát dứt khoát mà trong veo vang lên.

“Chào thủ trưởng!”

Đám người đồng loạt quay đầu lại, trên mặt Chu Sâm và Chung Quảng Chấn cũng không nhận được mà nhu hòa đi mấy phần.

“Ồ, nhìn xem, là ai đây nhỉ?!” Chu Sâm cười khanh khách quan sát An Hòa trước mặt, khoe mắt đuôi mày cũng treo nụ cười: “Hòa Hòa còn nhận ra lão nhân gia ta không?”

“Xem ngài nói kìa, sao có thể không nhận ra chứ...” An Hòa cong môi cười một tiếng lại chuyển sang phía Chung Quảng Chấn nói: “Chào Phó tư lệnh Chung!”

“Ta vừa nghe Lý Viêm nói, trước đó vài ngày đã điều tạm cháu tới sở y tế của đại đội đặc chủng?” Chung Quảng Chấn nhướn mày hỏi.

“Báo cáo thủ trưởng, đúng vậy ạ!” An Hòa đáp một tiếng vang dội.

“Ừm...” Chung Quảng Chấn nghe vậy trầm ngâm một tiếng lại chậm rãi giương mắt lên nói: “Tổng viện cho mượn người cũng cho đại đội đặc chủng mặt mũi không nhỏ... Quân diễn sắp tới, ở chỗ này chắc rất cực khổ hả?!”

“Báo cáo thủ trưởng, không khổ cực! Tôi rất vui mừng vì có thể bỏ ra chút công sức.” An Hòa thật tâm nói: “Có thể trở thành một phân tử ưu tú đứng trong đoàn binh tinh nhuệ của đại đội là vinh hạnh lớn lao của tôi!”

“Ừ! Tiểu nha đầu thật có khí phách!” Chung Quảng Chấn và Chu Sâm nhìn nhau cười một tiếng, lại quay đầu nói với An Hòa: “Điều kiện ở đây không thể so với tổng viện quân khu, cháu là ‘cứu viện bên ngoài’ đại đội đặc chủng mời tới, khổ nữa cũng không thể khổ ‘khách’, có khó khăn gì có thể trực tiếp nói với đại đội trưởng bọn họ, nếu không nữa thì, dựa vào tình nghĩa xưa, cũng có thể...” Câu nói kế tiếp Chung Quảng Chấn không nói hết, nhưng trong lòng An Hòa hiểu ý ông muốn nói.

Nếu không nữa thì... Có thể dựa vào phần giao tình xưa với ông nội - An Quốc Huân mà phá lệ cho gọi cô về tổng y viện trước.

Quân Nhị Đại, ở trong cái lò luyện quân đội này đó là một thân phận hoàn mỹ khiến bao người đỏ mắt hâm mộ ghen tỵ, đối với những ai muốn thăng quan tiến chức trong cái nghiệp binh này, có cái thân phận đó sẽ tiết kiệm được hơn

hai mươi mấy năm liền mình phấn đấu. Nhưng đối với những người như An Hòa và Hứa Úy một lòng muốn tự thân tự lực tự cường mà nói, thân phận khiến người ta đổ kỵ ghen ghét kia cũng trở thành gông xiềng khó tránh thoát nhất. Mọi cố gắng, mọi tâm huyết trước thân phận chói mắt kia cũng không thể tránh khỏi bị giảm bớt nhiều, cái mà mọi người thấy không phải là sau lưng bọn họ có bao nhiêu ả nhân cố gắng mà là bọn họ có gia đình chống lưng hậu thuẫn.

Đây là thói hư tật xấu đã ngấm vào xương tủy người Trung Quốc, con cái cán bộ cao cấp ở cái xã hội này vĩnh viễn không thoát khỏi hố bi thương sâu vô tận.

“Thủ trưởng.” An Hòa quả quyết chống lại ánh mắt cơ trí nhìn xa trông rộng của Chung Quảng Chấn nói: “Tôi cảm thấy, không có chỗ nào tốt hơn nơi này để cho tôi có thể nhận thức được giá trị cuộc sống.”

Những lời này nói ra vừa mạnh mẽ có lực, vừa khí phách, trong lúc nhất thời, cả Chu Sâm và Chung Quảng Chấn đều sửng sốt.

Hồi lâu, hai người đó mới khôi phục lại tinh thần, ánh mắt có thâm ý khác của Chu Sâm do dự ‘đạo quanh’ khuôn mặt An Hòa một vòng, một lát sau đột nhiên mở miệng nói: “Đúng rồi, lão Chung, tại sao tôi không nhìn thấy cái tên ‘súng thiện xạ’ của quân khu các người đâu?”

Danh hiệu này của Hứa Úy ở quân khu X đã được Phó tư lệnh treo ở chỗ nào đó rồi, nghe Chu Sâm hỏi vậy, Chung Quảng Chấn lập tức nhớ ra Hứa Úy.

“Lý Viêm.” Chung Quảng Chấn quay đầu nhìn Lý Viêm đang đứng thẳng tắp một chỗ chưa từng mở miệng, nói: “Hứa Úy đâu?”

“Báo cáo thủ trưởng, đại đội chúng ta vừa mới tuyển chọn một nhóm lính đặc chủng mới, Hứa Úy là người huấn luyện chính, chắc lúc này đang dẫn bọn họ huấn luyện rồi!”

“Ừ.” Chung Quảng Chấn gật đầu nói: “Sắt không luyện không thành thép, người không mài không nên thân, để cho cậu ta huấn luyện! Binh lính của đại đội đặc chủng nhất định phải xứng đáng với cái danh hiệu ‘bộ binh tinh nhuệ’ này!”

“Rõ!” Lý Viêm lưu loát chào một cái.

...

Sau khi hai vị Phó tư lệnh quân khu rời đi, Lý Viêm đến phòng y tế gặp An Hòa.

“Đại đội trưởng!” An Hòa chào quân lễ tiêu chuẩn.

Lý Viêm gật đầu một cái, cười ha ha mở miệng nói: “Thế nào? Bác sĩ An đã quen với chỗ này chưa?”

An Hòa nghe vậy trong lòng liền ‘lộp bộp’ một tiếng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười yếu ớt nói: “Mọi người ở đây rất tốt, hưởng chi lãnh đạo bên trên cũng chiếu cố nhiều như vậy, nào có chỗ nào không tốt ạ!”

“Người của chúng ta ở chỗ này đều có chút thô tục, mở miệng ra đều là đánh đánh giết giết, đám ranh con bị huấn luyện rất ác liệt, khó tránh khỏi người trước không ở đây người sau sẽ làm thành cái gì. Bình thường nếu có người nào nói chuyện không cân nhắc, bác sĩ ngàn vạn lần đừng để trong lòng.” Lý Viêm nửa đùa nửa thật nói.

An Hòa quả thực là một cô gái thông minh, lời Lý Viêm vừa mới nói ra, trong lòng cô lập tức biết có chuyện.

“Lần trước bên Bắc Kinh có gọi qua...” Dù ngày thường đã quen thô lỗ, nhưng lúc này nhìn An Hòa, Lý Viêm vẫn châm trước lời nói: “Lần trước đến đây cô cũng gặp không ít vất vả, sáng sớm mai nhóm mọi người được nghỉ, về nhà nghỉ ngơi một chút đi.”

Vừa nghe thấy hai chữ ‘Bắc Kinh’ An Hòa đã xác minh suy đoán của mình, sau khi Lý Viêm nói xong lời này, trong lòng cô lập tức dâng lên một trận đê nén.

“Đại đội trưởng, tôi không cần nghỉ phép, tôi có thể ở lại giúp đỡ quân y La...”

“Mài dao cần chú ý kỹ thuật đốt củi⁽¹⁾, bác sĩ An, thân thể là gốc rễ căn bản nhất.”

An Hòa vừa thấy thế, trong lòng liền sáng tỏ.

Đúng vậy, từ chối cũng vô ích.

“Cảm ơn đại đội trưởng.” Mặc dù trong lòng có một vạn cái không muốn, An Hòa vẫn khách khí nói một tiếng cảm ơn.

Sau đó chính là vô cùng buồn bực.

Trong lòng tức nghẹn, trong đầu tràn đầy bất mãn không cách nào nói ra. Cảm thấy tù túng, An Hòa thở dài một tiếng nhắc chân định rời khỏi phòng y tế.

Vậy mà vừa mới đẩy cửa ra An Hòa liền nhìn thấy Hứa Úy đang đứng ngoài cửa.

Anh nhìn cô, trong mắt cô tràn ngập đê nén cùng phiền muộn.

Cô nhìn anh, mồ hôi trái rộng trên gương mặt anh tuần của anh.

“Anh (em)...”

Hai giọng nói khác nhau nhưng phát ra cùng lúc, cùng một chữ.

Một giọng nói dịu dàng thanh lệ.

Một giọng nói khác lại trầm thấp dễ nghe.

Ghi chú:

1. Nghĩa gốc: Lưỡi dao có hai mặt rất cùn, mài dao phải chú ý đến tốc độ mạnh yếu của lửa, hàm ý chuẩn bị tốt sẽ thúc đẩy công việc nhanh hơn.

Chương 17

“**K**hụ...” An Hòa hắng giọng một cái nhìn về phía Hứa Úy nói: “Tìm tôi có việc sao?”

“...” Hứa Úy im lặng hồi lâu mới chậm rãi nâng mắt.

“Sáng mai đi?”

An Hòa hơi ngẩn ra, sau đó khẽ gật đầu một cái.

“Sáng mai anh đưa em đi.” Giọng nói không cho phép cự tuyệt.

“Không cần.” An Hòa lưu loát dứt khoát từ chối: “Trong đội bận rộn, anh không cần bận tâm đến chuyện của tôi đâu, hơn nữa, sáng mai anh tôi sẽ tới đón.”

“Lâm Tử?” Hứa Úy liếc mắt, thấy An Hòa gật đầu xác định lúc đó anh mới nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

“Anh...” Nhận ra Hứa Úy hơi khác thường, ánh mắt thăm dò của An Hòa nhẹ nhàng đánh qua. “Sao vậy?”

Hứa Úy cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn cô.

Con người đen như mực, nếu nhìn dưới ban đêm sẽ thấy tràn ngập sương mù vây quanh, nhưng khi người chân chính đối diện với nó, cái loại cảm giác thâm trầm và bức bách đó không thể không khiến cho trái tim kinh hãi.

Lính đặc chủng từ trước tới giờ đều am hiểu nguy trang, hơn nữa vị trước mặt này chỉ có hơn chứ không kém, không chút sơ hở nào khóa chặt cảm xúc của mình sâu dưới đáy lòng, An Hòa bỗng nghi ngờ, rồi lại không hiểu được sự âm đạm trong đôi mắt kia, không thể làm gì khác hơn là thu lại tâm tình, lặng lẽ chờ anh mở miệng.

“Chăm sóc bản thân cho tốt.”

Lời nói ngoài dự đoán.

Nhưng Hứa Úy nói ra từng câu từng chữ rõ ràng.

Trong lòng An Hòa chợt lo lắng, lơ mờ, bất an không rõ ràng.

Cô ngược mắt, tầm mắt không yên vừa vặn đối mặt với tròng mắt thâm thúy của Hứa Úy.

Một giây sau, An Hòa không chút đề phòng bị một vòng tay ấm áp ôm vào ngực.

Trong nháy mắt, đại não cô hoàn toàn trống rỗng.

Suy nghĩ, lý trí, tứ chi, xúc giác... Bên tai An Hòa nổ vang ‘ầm ầm’, ngay cả đại não cũng hoạt động chậm chạp.

Chỉ là một cái ôm.

Vậy mà đây cũng là cái ôm đầu tiên của An Hòa và Hứa Úy kể từ ngày quen biết tới nay.

Năm năm trước, khi cô còn đang ôm cái tâm niệm của một nữ sinh thầm mến Hứa Úy, cô từng vô số lần vụng trộm ảo tưởng về tình cảnh bọn họ ôm nhau.

Địa điểm ở đâu, hoàn cảnh như thế nào, thậm chí ngay cả lời nói cùng vẻ mặt nên có như thế nào An Hòa cũng đã từng xâu hổ mà tưởng tượng qua.

Vậy mà khi thời khắc chân chính đó tới, cô bỗng thấy luống cuống cả tay chân, một chút sức lực cũng không có.

Cách một lớp áo huấn luyện nguy trang, An Hòa có thể cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực Hứa Úy.

Một cái, lại một cái... Vang dội mà tràn đầy sức lực.

Trần ngập trong khoang mũi là hơi thở trộn lẫn với mùi hương trên người Hứa Úy.

Mùi hương mê người khiến cho người ta vô cùng quyến luyến, đáy mắt An Hòa bỗng không ngừng được có chút uơn ướt.

Gần... Rồi lại xa hơn.

Rõ ràng là gần ngay trước mắt, nhưng trong lòng bọn họ lại ngăn cách bởi thời gian năm năm dài đằng đẵng.

An Hòa cố gắng đè nén những gợn sóng đang mãnh liệt dâng lên dưới đáy lòng, khó khăn tìm lại một tia lý trí, khẽ động đậy muốn tránh thoát cái ôm của Hứa Úy.

Nhưng lồng ngực quá mức ấm áp như vậy, cô chỉ sợ mình sẽ đắm chìm trong đó rồi không tìm được đường về.

Thế mà cảm nhận được cô giãy giụa, Hứa Úy cũng không giống như trước kia tùy theo ý cô mà buông lỏng.

Ngược lại, anh siết chặt cánh tay, vững vàng giam cầm An Hòa trong lồng ngực vững chắc của mình.

“Tiểu Hòa!” Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phát qua gò má An Hòa, âm thanh trầm thấp của Hứa Úy vang lên bên tai An Hòa: “Lời nói trước kia anh sẽ không rút lại.”

Trước?

Trí nhớ như thủy triều ủa về.

“An Hòa, chúng ta ở bên nhau đi.”

“Chúng ta đã bỏ lỡ năm năm rồi, bỏ lỡ mất như vậy, chỉ có một lần thôi.”

“Anh sẽ dùng thời gian còn lại của cuộc đời để bù đắp khoảng trống năm năm kia.”

...

An Hòa có chút thất thần, vậy mà giọng nói dễ nghe của Hứa Úy một lần nữa lại truyền tới: “Anh cũng không phải muốn gây áp lực cho em, anh chỉ hi vọng em hiểu được anh là thật lòng... Về phần đáp án của em, anh sẽ chờ!”

Là ‘Anh sẽ chờ’ chứ không phải là ‘Anh có thể chờ’.

Hứa Úy nói xong, đem quyền quyết định giao cho An Hòa.

Hoảng hốt, rối loạn, luống cuống... Còn có một chút cảm động không thể xem nhẹ.

An Hòa không nói gì, lại phá lệ ngậm đồng ý cho Hứa Úy kéo dài cái ôm này thật lâu.

Mùi hương trên gáy cô khiến cho gò má anh tuần kiên nghị của anh trở nên nhu hòa hơn.

Nhiệt độ ấm áp trong lồng ngực anh vừa hay hòa hợp với tâm ý lo sợ co rúm lại của cô.

Xa xa có thể nhìn thấy trên hành lang sở y tế của đại đội đặc chủng quân khu X có hai bóng dáng đang tựa vào nhau in bóng xuống mặt đất.

Một là bóng dáng cao lớn thẳng tắp, một là dáng người cao gầy tinh tế.

Mơ hồ lộ ra một bầu không khí an tĩnh mà ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau.

Lúc chiếc xe quân dụng việt dã của Lâm Tu dừng lại trước mặt An Hòa, cô không nhìn người nào đó sẽ xuất hiện ở đây như dự đoán.

Sau một đêm không ngủ chỉ hoài niệm về cái ôm ấm áp đó, An Hòa cũng không ngừng hồi tưởng về quãng thời gian năm năm bị cô niêm phong cất vào kho dưới đáy lòng.

Một cái ôm của Hứa Úy đã hoàn toàn đánh bay ước nguyện muốn chạy trốn ban đầu của cô.

Cuối cùng vẫn là... Không bỏ được.

Ngay cả khi mang những oán hận về cái chết của An Vũ trút xuống đầu anh, năm năm sau cũng vẫn không đành lòng mà hờ hững chống đỡ được.

Vì vậy, bảy ngày nghỉ vốn làm cho An Hòa không vui bỗng trở thành đoạn thời gian đáng quý để sắp xếp lại.

Bảy ngày, về nhà đối mặt với tất cả, cho dù là phản đối, chỉ trích hay là tức giận.

Bảy ngày, trở về để sắp xếp lại suy nghĩ, bất luận là chùn bước, là đối mặt, hay là dứt khoát buông tha.

Đều nằm ở bảy ngày này, chỉ có bảy ngày.

Nghĩ như vậy, An Hòa liền đi tới mỉm cười với Lâm Tu đang mở cửa xe cho cô, ngay sau đó nhấc chân lên xe.

“Ô, sao anh thấy tâm tình cô tốt như vậy nhỉ?” Sau khi đóng cửa xe, khởi động máy xong, Lâm Tu liếc nhìn gương chiếu hậu cười nói.

“Đúng vậy a...” An Hòa nhướn đôi lông mày thanh tú, kéo dài giọng nói. “Tài xế không công nên không thể để lãng phí được... Anh nói xem thế nào?”

“Ách...” Lâm Tu liếc mắt nói: “Mới sáng sớm đã lải nhải rồi, đừng có chọc giận lái xe ta đây, nếu không sẽ ném em xuống đám cỏ lau bên đường đấy! Muốn dùng tài xế không công? Hừ, gia đây còn chưa muốn phục vụ em!”

“Đồ hẹp hòi! Nhìn anh xem có chút tiền đồ nào không?” An Hòa trợn mắt phóng qua: “Anh họ à, bụng dạ của anh ấy mà, lớn như này, lại lớn như này! Có lớn hơn nữa em cũng chấp hết!” Vừa nói An Hòa vừa giơ ngón tay út của mình lên bầm bầm móng tay của mình, quơ quơ trước mặt Lâm Tu.

“Cứ theo cách thức của em đi, đại gia anh cũng muốn tính toán với em một chút, bà cô à, em nên sớm chuẩn bị chào cọt cờ đi!” Lâm Tu vừa bực mình vừa buồn cười nói.

“Anh còn phải cúi đầu chào em ba cái đấy!” An Hòa nhún nhún vai nhàn nhạt nói.

“Được, không làm nhảm với em nữa... Nói chính sự đi.” Lâm Tu vững vàng đánh tay lái, lời nói ra khỏi miệng lại mang theo vài phần nghiêm túc: “An An, em về lần này sẽ không tránh khỏi việc bị cậu mắng, cho dù cậu nói cái gì em cũng phải tuyệt đối nghe theo, chớ có vuốt râu hùm mà kéo súng đạn tái thế, nghe không?”

“Ừ.”

“Chuyện em bị điều tạm, dùng gót chân mà nghĩ cũng đoán được người trong nhà sẽ biết, nếu cậu nói muốn điều em trở về trước, em cứ đồng ý theo cái đã, có đi hay không trở lại hãy nói.”

“Ừ.”

“Mợ cũng lớn tuổi rồi, lần trước anh đi mẹ em còn kéo anh lại nói với anh bà rất không yên lòng về em. Một đại tiểu thư như em, rời nhà xa lâu như vậy, giờ

lại điều đến đại đội đặc chủng, về nhà nếu mẹ có nói cái gì, dài dòng chuyện gì cũng ngàn vạn lần đừng so sánh với bà, nếu em không nghe lời làm cho mẹ giận tới mức phát bệnh, trở lại đừng trách anh trừng phạt em!”

“Ừ.”

“Lời anh nói với em đừng có để vào tai này ra tai kia.” Liếc mắt thấy vẻ mặt nhàn nhạt của An Hòa, Lâm Tu thở dài nói: “Phản nghịch cũng phải xem thời điểm, An An, em là con gái lớn, trong nhà ngoài hai người lớn cũng chỉ còn mình em, không thể tùy hứng giống như trước đây được nữa, biết không?”

“Dạ.” An Hòa khép mi mắt lại, nhẹ nhàng tựa đầu ra sau ghế.

Lúc này Lâm Tu mới coi như hiểu rõ, không ngờ tâm tư của nha đầu này hoàn toàn không đặt ở đây... Nhớ đến vừa rồi ở đại đội đặc chủng không nhìn thấy bóng dáng của Hứa Úy đâu, Lâm Tu liền thu hồi tầm mắt.

Một bên là người anh em chơi với nhau từ nhỏ, bên kia là đứa em gái vẫn còn mang vết thương lòng.

Chuyện của năm năm trước một lần nữa khiến cho tất cả mọi người đều bận tâm không dứt, mặc dù... Chuyện này thật sự không thể nói rõ đúng sai trên quan tòa.

Nhưng rất hiển nhiên, chờ đợi An Hòa phía sau chính là trận ‘cuồng phong bão táp’ trong nhà.

Kéo vali rời khỏi sân bay, An Hòa quen việc dễ làm leo lên một cái taxi nhưng ngồi thật lâu vẫn chưa báo địa chỉ cần đến.

Lại nói... Dường như từ sau khi học đại học xong, An Hòa cực ít trở lại thành phố này.

Đầu tiên là bởi vì lúc thi tốt nghiệp trung học phải điền nguyện vọng, cô đã không vâng lời cha An Chính Thần tự ý đăng ký vào trường lớn Học viện quân y XX, hai người tranh cãi âm ỉ một trận, ai cũng không khuyên được, ai cũng không cản được, An Hòa không thể đi học lại khăng khăng muốn theo ý mình, trong lúc tức giận đã quả quyết trốn đi, An Chính Thần cũng chỉ xanh mặt không có ngăn cản. Về sau, ông hạ tử lệnh xuống - Người trong nhà không ai được phép khuyên An Hòa trở lại, nếu không liền cùng cô rời khỏi cái nhà này ngay lập tức! Lời vừa nói ra, Trương Hân - mẹ An Hòa không dám nói tiếp nữa, mà người vô cùng kiên định như An Vũ cũng không thể làm gì khác ngoài lo lắng đến vò đầu bứt tai.

Mà An Hòa cũng không chịu quay đầu lại, trực tiếp đến thành phố đó, nơi cô đăng ký nhập học.

Rời đi lần đó, chính là đi nhiều năm như vậy.

Cho dù là kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè, An Hòa cũng chưa từng trở về qua lấy một lần.

Sau này, khi An Hòa tốt nghiệp đại học rồi đi làm, được tiếp xúc với đủ loại người cùng nhiều chuyện phức tạp, cô càng ngày càng trở nên thành thục, không còn tùy hứng quật cường phản nghịch giống trước kia nữa, cũng không gay gắt như vậy nữa, cũng từ từ hiểu ra phần khó khăn cùng không dễ dàng gì của cha mẹ trước kia, An Hòa rút cuộc cũng thu hồi ‘gai nhọn’ trên người mình, quan hệ trong nhà cũng dần dần dịu đi.

Nhưng cô cũng hiểu, khúc mắc giữa cô và cha mình không thể một sớm một chiều mà tháo bỏ hoàn toàn được.

Cha cô không cách nào quyết tuyệt lùi bước, mà An Hòa cũng không cách nào có thể tiếp tục kiêu ngạo được nữa.

Cũng bởi vì An Vũ hi sinh, An Chính Thần càng kiên định với quan điểm “Ý kiến của cha mẹ mới là lựa chọn tốt nhất.”

Cho nên đối với ‘lần nghỉ phép’ này, trong lòng An Hòa đã thầm chuẩn bị xong tư tưởng cho mình rồi.

Chỉ có điều tuy là nói như vậy, nhưng nghĩ đến sau khi về tới nhà sẽ phải hứng chịu ‘bão táp cùng áp thấp’, An Hòa không nhịn được mà nhíu mày.

Vì thế, khi tầm mắt An Hòa xuyên thấu qua cửa kính xe taxi rơi xuống cái địa phương quen thuộc kia, cô theo bản năng mở miệng gọi tài xế.

“Bác tài, cho tôi xuống ở chỗ này đi.” An Hòa vừa nói vừa liếc nhìn cái đồng hồ tính giờ để thanh toán tiền.

Kéo rương hành lý từ trong cốp xe ra ngoài, An Hòa kéo cái rương đi về phía công viên đằng trước.

Ghế dài, băng đá, chiếc đu dây, chòi lục giác... Nơi này chính là ‘căn cứ địa cách mạng’ của cô cùng An Vũ chơi từ nhỏ tới lớn.

Mặc dù đã có thêm nhiều phương tiện tập thể dục, nhưng nơi này vẫn còn thấp thoáng thấy được bóng dáng cũ.

Khi còn bé, lúc còn ở đại viện quân khu, có một lần hai chị em không hoàn thành tốt bài thi cuối kỳ, làm mất mặt người trong nhà, An Vũ sau khi bị ăn đòn, mặt sưng lên như cái bánh chưng khóc nháo không chịu ngừng nghỉ, mà bàn tay đồng dạng vừa hồng vừa sưng của An Hòa dặt tay em trai đang gào khóc không ngừng đến công viên chơi đánh đu.

Phải nói đùa nhỏ này tuy mau nước mắt nhưng tới nhanh đi cũng nhanh, ngồi trên bàn đu được đưa lên không trung thật cao khiến cho An Vũ sớm ngừng khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng còn treo vài giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu, cái miệng nhỏ nhắn phẩn nộn cười đến mang tai, hoàn toàn không giống với bộ dạng muôn sống muôn chết trước đó.

Cũng từ ngày đó trở đi, hai chị em dù có chuyện hay không có chuyện gì cũng sẽ tới công viên này, đùa giỡn, làm nhảm cùng nhau.

Thói quen như vậy kéo dài cho đến ngày An Vũ vĩnh viễn rời khỏi An Hòa.

Cho nên chỗ này không chỉ là nơi An Hòa có thể quên hết mọi phiền muộn, nó còn là nơi cô dùng để tưởng nhớ đến người em trai An Vũ của mình.

An Hòa để mặc cho tầm mắt của mình bay xa, mặc cho suy nghĩ phiêu tán đi khắp nơi.

Vậy mà không lâu sau, cô lại nghe được tiếng rên òn cách đó không xa truyền tới.

An Hòa đứng dậy khôi phục lại tâm trạng, rốt cuộc cũng đánh bạo đi về phía có âm thanh phát ra.

Quả nhiên, rọi vào mắt cô chính là thân thể của một người đàn ông đang co rúc thành một đoàn, còn có một vũng chất lỏng màu đỏ tươi chói mắt.

Mặc dù đau đến chảy mồ hôi không ngừng, nhưng lúc nghe thấy có tiếng bước chân đang đến gần, người đàn ông kia vẫn cảnh giác ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt An Hòa là khuôn mặt tuấn mỹ cơ hồ có thể gọi là ‘mị hoặc’.

Mà lúc này, trên gương mặt ‘xinh đẹp’ kia lại vô cùng đau đớn và tái nhợt.

“Ồ đây không nên lộn xộn.” An Hòa vội vàng dặn dò một tiếng, ngay sau đó xoay người chạy tới chỗ rương hành lý để cách đó không xa.

Chương 18

Là một quân y, mang bên mình hòm thuốc cấp cứu là thói quen nhiều năm qua của An Hòa. Nhanh chóng chạy vội tới trước rương hành lý của mình, An Hòa vội vàng tìm kiếm trong cái hộp nhỏ của mình, lại mau chóng chạy lại chỗ người đàn ông kia.

An Hòa dọc theo chỗ dòng máu đang ào ào chảy ra xác định chính xác vị trí bị thương, khi nhìn thấy vạt áo tây trang của anh ta bị nhuộm một mảng lớn thành màu đỏ sẫm, bàn tay trắng như ngọc của An Hòa làm bộ phải vén tấm áo đã bị ướt sẫm kia lên.

“Đừng đụng.” Hai chữ nhẹ nhàng mà vô cùng lạnh vang lên, cho dù giọng nói cực kỳ từ tính trộn lẫn một chút lạnh như băng cũng khiến cho An Hòa phải nhíu mày.

“Tôi là bác sĩ.” Cho dù hai chữ vừa rồi chọc cho An Hòa một trận không vui, nhưng cô vẫn đề xuống tức giận, dần lòng mở miệng nói: “Để tôi nhìn vết thương một chút.”

“Nhiều chuyện...” Người đàn ông kia tiếc chừ như vàng, nói xong câu đó liền nhướng mày đánh mắt sang chỗ khác nhưng có thể vì đau quá không chịu được mà nhíu thành một đoàn.

An Hòa nheo một cái không khỏi sinh giận trong lòng, làm gì thì làm nhưng bỏ lại người bị thương không phải tác phong thường ngày của cô, cô giận đến căn rãnh, lạnh lùng mở miệng nói với tên đàn ông kia: “Anh muốn chết cũng không cần vội, nhưng đừng có đập vỡ thanh danh của An Hòa tôi.”

Nói xong, cô lưu loát vén áo người đàn ông đó lên.

Một giây sau, thân thể An Hòa không không chế được mà chấn động.

Vết thương do súng bắn.

Ban ngày ban mặt, xã hội pháp chế, thân là một quân nhân An Hòa dĩ nhiên hiểu vết thương như vậy có nghĩa là gì.

Dựa theo phản ứng của người đàn ông này, có thể kết luận - hoặc là ta, hoặc là địch.

Hoặc là mạo hiểm tính mạng trà trộn vào trong bóng tối nằm vùng.

Nhìn thấy bộ dáng trở mắt nhìn của An Hòa, giống như dự đoán được cô sẽ có phản ứng như vậy, người đàn ông đối diện khẽ hừ lạnh một tiếng.

Mang theo ba phần vô vị, bảy phần xem thường.

“Bây giờ thu tay vẫn còn kịp đấy!” Giọng nói vẫn lạnh nhạt nhàn nhạt như cũ. “Tôi sẽ thả cho cô đi.”

Vậy mà An Hòa nghe vào lại không chút dấu vết bị ‘hấp dẫn’, sau một khắc liền thành thực mở hộp cấp cứu ra.

Không hề cân nhắc, không hề suy xét cái gì, vào giờ khắc này An Hòa cũng không cô kỵ những cái khác, chẳng qua là chính bản thân cô muốn làm vậy mà thôi.

Tay chân lạnh lẽo thay người đàn ông xử lý xong vết thương, thấy chỗ vết thương đã có dấu hiệu ngừng chảy máu, An Hòa rớt cuộc cũng thở phào một tiếng.

“Nếu như anh có thể bảo đảm nghỉ ngơi thật tốt, tạm thời sẽ không có vấn đề gì.” An Hòa đưa mắt nhìn người đàn ông kia nói: “Tôi cũng chỉ có thể giúp đến thế này, mặc dù anh không thể chết ngay được, nhưng tôi vẫn muốn hỏi một câu... Có cần tôi gọi giúp xe cứu thương không?”

“Không cần.”

Câu trả lời nằm trong dự liệu.

Trên người mang theo vết thương như vậy, đi bệnh viện quả thật không tiện.

“Vậy... Có cần tôi giúp một tay không?” Mặc dù biết người ta không nhận, An Hòa cũng không đành lòng so đo với người đang bị thương.

“Không cần.” Vẫn là câu trả lời ngắn cùn và lạnh nhạt.

“Rất tốt.” An Hòa nhướn hàng lông mày chống tay đứng dậy: “Như vậy... Không cần hẹn gặp lại!”

“Cô không sợ... Tôi là người không nên cứu?” Người đàn ông khẽ nhếch đôi mắt phượng, khóe mắt nghiêng thành một đường cong hoàn mỹ.

Lúc này An Hòa đã đứng dậy, cô đang xoa xoa cái đầu gối quỳ đau của mình, đầu cũng không ngẩng nhìn nhật nói: “Cứu cũng cứu rồi, còn ở đó nói nhảm nhiều như vậy làm gì.”

Hừ, anh tưởng tôi chú trọng bề ngoài của anh chắc, bà đây còn không mong gặp được anh đấy.

“Tôi hoàn toàn có thể để cô xử lý xong vết thương cho mình, sau đó dùng một phát súng giết chết cô.” Âm thanh khiến người ta mê luyến phát ra, khiến cho người ta không tự chủ được có loại cảm giác chân động lòng người. “Cô làm sao dám chắc, tôi không phải là người xấu?”

“Tôi không có suy nghĩ nhiều như vậy.” An Hòa hơi quay đầu, ánh mắt sáng ngời chống lại đôi mắt vô cùng xinh đẹp của người đàn ông kia. “Tôi nói rồi, tôi là bác sĩ. Đối với tôi mà nói, không có người xấu, chỉ có người bị thương.”

Người đàn ông kia nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo khóe miệng từ từ kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt hẹp dài màu cà phê nhìn lướt qua, tầm mắt rơi trên gương mặt đang sụp xuống của An Hòa.

Gò mà kia làm cho người ta vui tai vui mắt.

Xinh đẹp, diễm lệ, mềm mại mà không làm mất vẻ thanh khiết.

Quan trọng hơn là rục rĩ như ánh mặt trời.

Cứ như vậy từng chút một, chân thật mà ấm áp chậm rãi làm tan chảy trái tim vốn đã đóng băng từ lâu của anh ta.

Nhẹ nhàng, ấm áp, mang theo hơi ấm của mặt trời, mang theo nhiệt độ của người con gái khiến anh ta mê luyến.

Trong lòng chợt mềm đi, bức tường thành trong lòng từ từ sụp xuống.

Vì thế, lạnh lẽo đi xa dần, sự ấm áp tăng trở lại.

Người đàn ông khẽ vuốt vuốt lên miệng vết thương của mình đã được băng bó sạch sẽ, ánh mắt sâu thẳm lặng lẽ rơi trên cái bóng người cao ngất dần dần rời xa kia.

Trong lòng khẽ run lên một cái, giờ khắc này, anh ta bỗng muốn nhìn thấy dáng vẻ mỉm cười của người con gái đó.

Anh ta lục tung trí nhớ của mình lên tìm kiếm dáng vẻ thanh thuần xinh đẹp của An Hòa, khoảnh khắc khuôn mặt cô hiện ra, trong mắt trong lòng anh ta chưa bao giờ có sự rung động cùng quý trọng như vậy.

Đi qua hai mươi sáu năm cuộc đời, một người đàn ông như anh ta chưa từng trải qua cảm giác như thế.

Khiến cho cuộc sống của anh ta sau này, cho dù là tỉnh giấc lúc nửa đêm cũng có thể hồi tưởng lại loại cảm giác mang tên âm áp.

Thời điểm An Hòa kéo cái rương hành lý thờ hồng học bước vào cửa nhà, cha mẹ cô đã sớm ngồi đợi trên ghế salon trong phòng khách.

“Cha, mẹ. Con đã về!” Giọng nói nghe không ra chút khẩn trương nào, vẻ mặt An Hòa cũng không nhấp nhô lên xuống.

“Vì sao lại về trễ như vậy? Không phải nói 2 giờ là có thể đến sân bay rồi sao? Mẹ còn định bảo Tiểu Khuru đi đón đấy. A!!!!” Nhìn thấy vết máu loang lổ trên người An Hòa, Trương Hân chột che miệng hét lên một tiếng, một khắc sau liền nhào tới trước mặt An Hòa: “An An con bị thương sao?! Mau để mẹ xem một chút!”

“Mẹ, mẹ!!!” An Hòa vội vàng cầm lại tay của mẹ mình: “Không cần lo lắng, không phải là con!”

“Sao?” Trương Hân gấp đến độ quay mòng mòng, nhất thời trở mắt tại chỗ.

“Con không sao mà, người bị thương không phải con.” An Hòa nhẹ nhàng vỗ về tay của mẹ mình, nói: “Sau khi xuống máy bay, trên đường đi gặp phải một người bị thương, con vì xử lý vết thương giúp họ nên quần áo mới dính bẩn.”

“À... à!” Trương Hân nghe vậy mới hồi hồn, thở phào nhẹ nhõm giống như an ủi trái tim mình, thủ thủ: “May quá... Con làm mẹ sợ muốn chết!”

An Hòa cong môi cười yếu ớt, lòng bàn tay dùng sức nắm lấy tay Trương Hân an ủi.

“Người bị thương đó đâu? Đưa đến bệnh viện rồi?” Từ lúc An Hòa vào cửa, An Chính Thần vẫn giữ thái độ trầm mặc, lúc này mới nhìn con gái hỏi.

“Anh ta...” An Hòa do dự một chút, cuối cùng không lựa chọn nói dối cha, thành thật trả lời: “Anh ta từ chối đi bệnh viện.”

“Sao?” An Chính Thần khẽ cau mày.

“Anh ta bị thương do đạn bắn.” An Hòa nhíu nhíu mày, quả quyết nói sự thật.

“Hắn ta hiện tại ở đâu?” Vẻ mặt An Chính Thần lập tức nghiêm túc.

“Con không rõ lắm.” An Hòa nhàn nhạt nói.

Đối với tính khí của con gái mình, An Chính Thần hiểu rõ, lúc này ông hít vào một hơi thật sâu, trên mặt cũng không che giấu được mấy phần mà giận tái mặt.

“Theo cha đến thư phòng.”

Dứt lời, An Chính Thần không chịu nổi xoay người đi về phía thư phòng.

Về mặt An Hòa không chút thay đổi để hành lý xuống theo ông vào thư phòng.

“Lão An, để cho An An thay quần áo trước đã, có chuyện gì chờ ăn cơm xong bàn cũng chưa muộn mà!” Trương Hân đau lòng nhìn con gái, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của An Hòa, người làm mẹ như bà không giấu được đau lòng.

Bước chân của An Chính Thần bỗng dừng lại, giống như là ngầm đồng ý đổi hướng đi về phía phòng ăn.

“Về phòng dọn dẹp một chút, mẹ sẽ chuẩn bị nước tắm cho con.”

Trương Hân vỗ vỗ bả vai con gái, đẩy cô đi về phòng mình.

Vòi hoa không chút keo kiệt trút nước chảy xuống, An Hòa đứng trong phòng tắm, nhắm chặt mắt, để dòng nước rửa trôi tất cả bụi bặm cùng mệt mỏi.

Dòng nước ấm áp dọc theo gò má như ngọc của An Hòa quanh co chảy xuống, cô dường như có thể phảng phất cảm thấy được lồng ngực khiến người ta say mê của Hứa Úy.

Tâm tư phụ nữ tuy sâu xa nhưng cũng rất đơn giản, chỉ cần một cái ôm đơn giản cũng đủ làm cho cô len lén vui thích ở trong lòng rồi.

Một người luôn độc lập, kiêu ngạo như An Hòa ở phương diện này cũng không khác người bình thường là mấy.

Đối với cô mà nói, người kia đã là vận mệnh ngoài ý muốn.

Ngón tay mảnh khảnh đan vào từng lọn tóc đen nhánh, An Hòa nhẹ nhàng ấn vào da đầu, trong tâm trí lại hiện lên bóng dáng anh tài mạnh mẽ của Hứa Úy.

Anh vẫn tiến hành huấn luyện gian khổ chẳng khác gì đặc huấn tàn ác chứ? Vẫn cùng các anh em chiến hữu phơi màu da lúa mạch ‘kề vai sát cánh’ đi tắm chứ?

Bản mặt tuấn tú lúc nào cũng nghiêm túc, cầm bạnh ra, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường. Mỗi khi chân mày khóe mắt nhướng lên làm cho khuôn mặt anh tuấn hiện ra nụ cười yếu ớt từ nội tâm.

Thì ra là cái loại tâm niệm nhớ nhung này, không phát tác thì thôi, một khi nảy sinh càng khiến người ta kinh hãi.

Mà An Hòa rút cuộc cũng ý thức được một cái ôm kia khiến cho tâm tình của cô biết bao chuyển biến.

Vách tường dựng lên trong năm năm, cứ như vậy, từng chút một, từng viên gạch được chậm rãi rút dần đi.

Sau khi lau khô mình, An Hòa đổi một thân quần áo sạch sẽ đi tới phòng ăn dưới nhà, ngồi xuống.

Nhìn một bàn đầy thức ăn có thể nhận ra được mẹ cô đã bỏ bao nhiêu tâm tư vào đó, An Hòa vốn không muốn ăn cũng vì thế mà phá lệ cầm đũa gắp mấy miếng.

Song vấn đề giữa hai người phụ nữ vẫn còn chưa giải quyết, cho nên nói tóm lại, bữa cơm này không chỉ yên lặng mà còn nhàm chán.

Sau khi ăn xong, Trương Hân cự tuyệt An Hòa giúp bà rửa chén, ngược lại ở bên cạnh cô thủ thủ: “An An, tính tình ba con nóng nảy cũng không phải ngày một ngày hai, có chuyện gì hai cha con cùng ngồi xuống rồi nói, nhớ đừng có mạnh miệng đấu khẩu với ba con, biết không?”

Giương mắt nhìn vẻ mặt khản trương cùng bất đắc dĩ của mẹ mình, An Hòa nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Lúc An Hòa vừa mới bước một bước vào thư phòng, giọng nói mưng mưng phân uy nghiêm của An Chính Thần vang lên.

“Thế nào? Ngay cả đại đội đặc chủng cũng không thể khiến cho con từ bỏ cái tính xấu hay kích động thiếu suy xét kia sao?”

Quả nhiên...

Chuyện nên xảy ra có chạy cũng không thoát.

An Hòa thở dài trong lòng.